

чало съ прѣднитѣ и задни крака и като надало гласъ да реве направило сичкитѣ четирикраки до-бици да са обърнатъ и да го погледнатъ—Че тѣй ли ни бѣши думата. бѣ родинно, запиталъ го конятъ, като поизминали.—Азъ, рекло магарето, на таквози мѣсто като си не покажа магартіята за-що нося това име и имамъ този гласъ?—Кеха-ята са засрамиръ, но нахлупилъ калпака си надъ очитѣ, подкривилъ вратъ и си отишелъ.

IV.

Еднѣждъ Хитъръ Петъръ си вървялъ изъ пѣ-тя замисленъ и глѣдалъ отпрѣдъ си; той до тол-кова бѣше си отпусналъ главата, щото голія му вратъ бѣ са опжналъ отзадъ добръ. Подиря му идялъ чорбаджійскія сынъ, който поискалъ да си направи кефа, и залепилъ една хубава плесница на Хитъръ-Петровата шія, щото калпака му отфър-кналъ хе, намъ кадъ си.—А знаете ли вѣе какви чорбаджійски сынове е имало и има днесъ по на-шенско? Тѣ сж отъ бащитѣ си по зли и виро-глави; като нѣма кой да ги сѣди, и като глѣ-датъ че секій са кланя и страхува отъ бащитѣ имъ, тѣ не причитатъ никого: за тѣхъ нѣма ни-то школа, нито работа, нито занаятъ, цѣлъ день виленятъ изъ село, като бѣсни кучета, и додѣ не расплачатъ нѣкое и друго момче презъ динію, вичеро рахатъ не заспиватъ.—Сиромакъ Хитъръ Петъръ нѣмаше що да прави, защото и той го бѣше страхъ отъ чорбаджіята, нѣ макъръ, речи, да иди да са поуплачи на дяда попа. Той отиде при попа и го завари сѣдналъ на една рогозин-ка и си пишеше поменици. Дядо попъ като из-слуша оплакваніето на Хитъръ Петра, каза му: